

Opa en een goed stukje vlees

Reïncarnatietherapeut Marianne Notschaele-den Boer vindt het verdrietig als dierbaren in haar omgeving overlijden. Toch heeft ze inmiddels zo veel verschijningen van gestorvenen meegemaakt, dat doodgaan wat haar betreft niet direct verbonden is aan 'nooit meer zien' of 'geen contact meer hebben'. Nadat haar opa stierf, kwam hij nog één keer bij haar langs...

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

Ken je dat liedje van Annie M.G. Schmidt uit de musical *Ja zuster, nee zuster*? 'Mijn opa, mijn opa, mijn opa, in heel Europa was er niemand zoals hij...' Als ik dat liedje hoor, denk ik altijd even aan mijn opa van moeders kant, aan wie ik fijne herinneringen heb. Naast zorgzame echtgenoot, goede vader en lieve opa, was Adriaan Bassant een hardwerkend timmerman, talentvol tekenaar en fantastisch verhalenverteller. Hij kwam uit een familie waar tarotkaarten leggen, magnetiseren en voorspellende dromen hebben, tot de gewone dagelijkse dingen van het leven behoorden. Voor zijn beste vriend, die openlijk homoseksueel was, nam hij het altijd op. In de jaren dertig van de vorige eeuw was dat tamelijk ongewoon voor een getrouwde, heteroseksuele man met vrouw en kinderen. Wat er ook gebeurde, zijn vriend kon op hem rekenen. In sociaal en spiritueel opzicht was mijn opa zijn tijd ver vooruit.

'Opa, ik ga je missen als je er niet meer bent. Kom je langswapperen als geest?'

HERINNERINGEN DIE VERBINDEN

Aan mij, zijn kleindochter, vertelde hij vele verhalen 'uit de oorlog'. Met herinneringen aan een vorig leven in een concentratiekamp nog vers in mijn eigen pubergeheugen, hing ik aan zijn lippen als hij over de Tweede Wereldoorlog vertelde. Als dertiger verstopte hij zich in 1944 in een kolenhok om te voorkomen dat hij vanuit Rotterdam weggevoerd zou worden als dwangarbeider naar Duitsland. Een buurman verraadde hem. Adriaan moest vrouw en kinderen achterlaten. Door de Duitse bezetters werd hij gedwongen te werken aan de spoorwegen in Duitsland, die voortdurend gebombardeerd werden door de geallieerden. Hij maakte daar gruwelijke bombardementen mee, zag vrienden sterven, leed honger, maar overleefde. Na lange omzwervingen kwam hij weer thuis bij zijn gezin, weliswaar met nachtmerries over de oorlogsgebeurtenissen die hem tot aan zijn dood in de greep hielden. Na de bevrijding, in 1945, pakte hij zijn timmerwerk weer op. Gelukkig blonk mijn opa ook uit in het verzinnen van grappige sprookjes die goed afliepen. Als kind was ik een goede timmermansleerling. Omgaan met hamer, nijptang, combinatietang, spijkers en schroeven, leerde ik van hem. Net zoals verstekzagen, beitelen en boren. Als vrouw klus ik nog altijd beter dan menig man. Net als hij heb ik een 'timmermansoog'. Ik zie het direct als schilderijen aan de muur niet waterpas hangen of als er iets uit het lood staat. Hij bracht me alle *ins & outs* bij van fotografie. Beeldcompositie, negatieven ontwikkelen, foto's afdrukken in de donkere kamer. Zo opa, zo kleindochter. Dat we allebei paranormaalgevoelig waren en ons 'derde oog' gebruikten, begreep ik pas na zijn dood.

KATHEDRAAL

Mijn opa geloofde in buitenaardse beschavingen, lang voordat dit een hype werd in de jaren negentig. Regelmatig zei hij: "Ik hoop heel oud te worden. Ik wil er graag bij zijn als buitenaardse wezens landen op onze aarde. Het kan niet zo zijn dat wij de enige levensvorm zijn in het heelal." Zijn interesse in andere volkeren en oude culturen was groot. Ik vertelde hem over mijn spontane herinneringen aan vorige levens, hij over de zijne: "In de Middeleeuwen mocht ik meebouwen aan een grote Franse kathedraal. Ik denk dat het in Chartres was. Glas-in-loodramen zetten. Ik ben nu nóg trots op wat ik toen gemaakt heb." Allebei vonden we dat normaal, dat we vorige levens hadden gehad en daarover konden vertellen. Als klein kind kreeg Adriaan thuis en op school de bijnaam 'de kleine Rembrandt'. Niemand in zijn familie kon zo mooi tekenen als hij. Daarover zei hij: "Rembrandt van Rijn was ik niet hoor, maar in een ander leven ben ik wel kunstschilder geweest. Zonder scholing gaat het tekenen en schilderen me nu te eenvoudig af." Piramides in Egypte trokken hem aan als geen ander. "In die tijd was ik daar", mompelde hij voor zich uit, fotoboeken doorbladerend met daarin afbeeldingen van farao-grafschatten uit het oude Egypte. Soms mocht ik die boeken onder het hoofdkussen leggen van mijn bed, als ik bij hem en oma logeerde. Egypte, dat voelde aan als thuis.

KOM JE LANGS, ALS JE DOOD BENT?

Tot op hoge leeftijd was hij actief en geïnteresseerd in het wereldnieuws. In het zorgcomplex waar hij zijn laatste levensjaren doorbracht, mocht hij nog een kat in zijn appartement houden. Zichtbaar genoot hij van Staartje, zoals hij de poes noemde. Iedere dag kocht hij voor zichzelf én de poes wat lekkers. Bakte hij een biefstukje, dan kreeg Staartje een blikje zalm. Opa's 'kip met champignons uit de oven', 'appeltaart met citroen' en zelfgebakken appelbeignets werden geroemd binnen onze familie. Hij was een uitstekende kok. Doodgaan vond hij niet echt problematisch: "Aan ieder leven komt een eind. Ik ben nieuwsgierig naar wat er te zien is als mijn geest na de dood voortleeft." Vroeg ik hem naar plannen voor een volgend leven, dan lachte hij hardop: "Eerst je oma opzoeken. Ik wil best nog een keertje met haar trouwen." "Opa, ik ga je missen als je er niet meer bent. Kom je langswapperen als geest, als je dood bent gegaan?", vroeg ik. "Tuurlijk meid, ik laat je weten hoe het daarboven is."

LAATSTE AFSCHIED

De laatste keer dat ik hem in levenden lijve zag, in 2002, lag hij op sterven. Bij het binnengaan van de kamer waarin hij op bed lag, viel me op hoe zijn serene, magere en verstrakte gezicht leek op dat van een gemummificeerde oud-Egyptische priester. 'Dus toch', dacht ik, 'hij heeft een vorig leven gehad bij de piramides'. Poes Staartje lag dicht tegen opa aan, op het bed. Het beestje keek telkens schichtig van mij naar een plek een meter of twee boven opa's lichaam, in de lucht. Daar hing opa's zielsenergie, ►

'Plotseling werd ik wakker.

Heel duidelijk voelde ik de

zielsenergie van opa om me heen'

halverwege bed en plafond, klaar voor vertrek naar andere oorden. Tegen de verpleegkundige die in de kamer rondrentelde, zei ik: "Staartje snapt niet goed dat zijn baasje daarboven is", wijzend naar het plafond. "Mijn opa is half uit zijn lichaam, met zijn energie." "Doe niet zo eng!", reageerde ze geschrokken. "Die kat kijkt al dagen niet van zijn zijde en kijkt telkens naar boven." Ik probeerde uit te leggen dat ik het juist mooi vond. Trouwe Staartje volgde met gespitste oortjes de deinende zielsenergie van haar baasje. Een half uur zat ik op een stoel naast opa's bed. Als ik hardop tegen hem sprak, zag ik zijn zielsenergie, als een dunne stoomwolk, naar beneden zakken, richting lichaam. Maar plaatsnemen in zijn stervende lichaam, lukte niet meer. Op niet al te lange termijn zou hij zijn lichaam loslaten en de energieverbinding definitief verbreken. "Tot ziens, opa", zei ik, voordat ik hem ten afscheid een kus op zijn perkamentachtige wang gaf. In het bijzijn van de verpleegkundige zwaaide ik naar boven, waar zijn aura halverwege de kamer heen en weer zwabberde. "Bedankt voor alles."

CONTACT!

Natuurlijk was ik verdrietig om zo'n lieve opa te moeten missen, maar de mooie herinneringen aan hem bleven. Ik ging er vanuit dat ik hem snel weer zou zien, op astraal

niveau. Misschien tijdens een droom of als voorbij zwevende entiteit. Maar er gebeurde helemaal niets. Na verloop van maanden vergat ik simpelweg dat hij bij leven beloofd had 'zeker langs te komen.' Opa werd 89 jaar. Na vier jaar, in 2006, liet hij *out of the blue* van zich horen. 's Nachts lag ik lekker te slapen in bed. Plotseling werd ik wakker. Heel duidelijk voelde ik de zielsenergie van opa om me heen. Geen koude windvlaag, maar een ijle, langgerekte wolk, die zacht aanvoelde en vriendelijk om me heen draaide. Ik ging rechtop in bed zitten. Klaarwakker. "Opa?", fluisterde ik zachtjes, om manlief die naast me sliep niet wakker te maken. "Wat doe jij hier?" "Kind, ik had je toch beloofd langs te komen. Het is hier geweldig! Ik wist niet dat het zo mooi was na de dood. Ik reis overal naartoe." "Moet je niet richting oma?" "Nee, ik ben voorlopig nog niet klaar met reizen. Deze nieuwe werelden zijn zo bijzonder! Ik vlieg overal naartoe, waarheen ik maar wil." "Waarom kom je nu pas langs?" "Het is hier zo prachtig, ik ben nog lang niet uitgereisd." "Mis je ons niet?", vroeg ik, doelend op iedereen van de familie die hem wél miste. In mijn hoofd klonk zijn vertrouwde schaterlach, gevolgd door een regen van tinkelende kristallen belletjes. Een prachtig geluid, dat bijna onaards klonk. Dwars door de tingelklanken hoorde ik een bulderend gelach, daarna klonk zijn stem in

mijn hoofd, met onvervalst Rotterdams accent: "Het enige dat ik hier mis, is een goed stukkie vlees!" Langzaam dreef zijn energiewolk weg uit de slaapkamer. Glimlachend kroop ik onder het warme dekbed, denkend aan de gebakken biefstukjes waar hij zo van hield. Wat een wonderlijke ontmoeting. Wat was ik blij dat hij woord had gehouden en langs was gekomen!

IN CARNO – IN HET VLEES

Onze 'ziel' wordt vaak voorgesteld als een energieveld van licht, een flexibel aura. Wanneer zielsenergie definitief een dood lichaam verlaat, is een leven voorbij. Verbindt een ziel zich weer met een nieuw lichaam, dan spreken we van reïncarnatie. Re-in-carno, Latijns voor 'terugkeren in het vlees'. Bij het schrijven van dit artikel vroeg ik me af waar opa's zielsenergie zich op dit moment bevindt. Ik heb werkelijk geen idee. Misschien is 'hij' ergens opnieuw begonnen, gereïncarneerd, of zweeft-ie nog steeds gezellig rond in andere dimensies. Van 1913 - 2002 verbleef zijn ziel in een mensenlichaam, een gezond stukje vlees, en was hij mijn opa. 'In heel Europa, niemand zo aardig als hij...' ●

© RHA Publishing,
Marianne Notschaele-den Boer,
reïncarnatietherapeut
www.vorigelevens.nl